

oraculo, ea veniunt sub generali privilegio-
rum revocatione. Etenim si Papa, vel concilium intendit revocare privilegia omnia etiam scripta, adeoque matura deliberatione

ORACULUM SUPERSTITIOSUM.

Vid. verb. SUPERSTITIO, n. 32.

ORATIO.

SUMMARIUM.

1. Orationis nomen sumitur tripliciter, scilicet generalissime, generaliter, et specialiter. — 2. Quid significet oratio sumpta generalissime, quid sumpta generaliter, et quid sumpta specialiter? — 3. Oratio specialiter, seu proprie sumpta definitur. — 4. Oratio recte dividitur in mentalem, et vocalem, et quæ utraque sit? — 5. Oratio vocalis debet habere necessario adjunctam mentalem, seu internam. — 6. Oratio vocalis dividitur in privatam, et publicam, et quæ sit utraque? — 7. Oratio adultis usum rationis habentibus est necessaria necessitate præcepti divini positivi, et naturalis. — 8. Imo oratio secundum ordinarium Dei concursus salvandi adultos, est ipsis necessaria ad salutem, etiam necessitate medii. — 9. Quamvis tempus, quo urget obligatio orandi, per se loquendo, et ex virtute religionis determinari non possit, necessarium tamen est, ut non nimis diu ab oratione desistamus. — 10. Per accidens vero, et saltem ex lege charitatis tenetur quilibet homo orare in variis casibus, qui assignantur. — 11. Respectu autem aliquarum particularium personarum potest insuper adesse obligatio orandi in quatuor specialibus casibus, qui assignantur. — 12. Oratio fieri potest pro omnibus, qui necdum sint in termino. — 13. Non est orandum pro sanctis, qui sunt in cælo, quamvis possit illis peti nova gloria accidentalis. — 14. Item nec est orandum pro damnatis. — 15. Orandum est tamen pro animabus purgatorii. — 16. Animæ in purgatorio probabiliter orant pro nobis, et ad hoc recte invocan-

(1. Orationis nomen sumitur tripliciter, scilicet generalissime, generaliter, et specialiter. Navarr., in cap. *Quando*, seu *Enchirid. de oratione*, 3, et *Hor. canonic.*, prælud. 3, n. 8 et 9; Gobat, tom. I, tr. 3, n. 733, et alii passim. Oratio generalissime sumpta significat quamlibet sanctam operationem. (2. Oratio generaliter sumpta significat laudem Dei, gratiarumque actionem. Oratio specialiter sumpta significat petitionem rei alicujus decentis a Deo. Gobat, *loc. cit.*, n. 733; Navar., *loc. cit.*, et alii passim. (3. Et oratio hoc tertio modo sumpta, scilicet specialiter, seu proprie, recte definitur a D. Thoma 2-2, qu. 83, art. 1, his verbis: « Est petitio rerum decentium impetrandarum a Deo, immediate, vel mediate ad eum directa. » Et sic in re alii communiter.

(4. Oratio recte dividitur in mentalem, et vocalem. Oratio mentalis, seu interna est illa, quæ non voce, sed sola mente formatur, exercendo videlicet interiores animæ potentias circa Deum cum interna, pia et familiari ad eum directa colloquutione, prout fit in meditatione, de qua S. Augustinus (sive auctor libri *De spiritu et anima* olim S. Augustino adscripti, de quo vide Maurinos editores in Admonit. ad ipsum librum in *Append. ad t. VI Opp. S. Augustini*)

edita; multo sane magis revocare intendit privilegia vivæ vocis oraculo concessa, ut contra Grueber, *dict. loc.*, n. 43, firmat Amort, in *Addit.*

— 17. Animæ in purgatorio orant Deum pro se ipsis. — 18. Angeli et sancti in cælo, et orant pro nobis, et a nobis recte, et salubriter invocantur tanquam intercessores apud Deum, ad n. 19. — 20. Homines sancti et justi in hoc mundo recte et salubriter orantur, et invocantur ut intercessores nostri apud Deum. — 21. Adducitur et solvitur instantia de invocatione sanctorum. — 22. Oratio ex Christi promissione habet infallibilem impetrandi vim, dummodo adsint conditiones requisitæ. — 23. Assignatur prima conditio requisita. — 24. Assignatur secunda. — 25. Assignatur tertia. — 26. Assignatur quarta. — 27. Supradictis quatuor conditionibus concurrentibus oratio semper infallibiliter impetrat, et si non impetret, provenit ex defectu alicujus ex dictis conditionibus. — 28. Imo, supradictis quatuor conditionibus concurrentibus, exaudiuntur etiam peccatores. — 29. Adducitur et solvitur instantia ex dicto cæci nati. — 30. Oratio quotidiana fidelium, et præsertim *Pater noster*, delet peccata venialia, et quotidiana. — 31. Affertur brevis additio facta a Clemente XIII instructioni pro expositione SS. Sacram. occasione orationis 40 Horarum editæ a Clem. XI et a nobis allatæ sub verb. *ECCHARTIST.* in fine. — 32. Refertur novissima concessio specialium indulgentiarum facta a Benedict. XIV tam docentibus et ad discipulis, quam peragentibus orationem mentalem. — 33. Alia ad rem ad n. 34. — 35. Assignatur modus, brevibus versiculis comprehensus, concludendi omnes orationes seu collectas. — 36. V. Cætera ibi.

cap. 50, dicit: « Meditatio parit scientiam, scientia compunctionem, compunctio devotionem, devotio perficit orationem. » (5. Oratio autem vocalis est illa, quæ formatur voce externa exprimente pium nostrum internum desiderium ad Deum. Et additur notanter « exprimente pium nostrum internum desiderium, » quia oratio vocalis ad hoc, ut habeat veram rationem orationis, necessario debet habere adjunctam orationem mentalem, seu internam, aliter sine interiori affectu, et attentione prolata non prodest, juxta illud vulgatum:

Si mens non orat, in vanum lingua laborat.

Et sic orantes, tanquam hypocritæ, merito reprehenduntur a Christo *Matth. xv, 7 et 8*, his verbis: *Hypocritæ, bene prophetavit de vobis Isaias dicens: Populus hic labiis me honorat; cor autem eorum longe est a me.*

(6. Oratio vocalis dividitur in privatam, et publicam. Oratio privata est illa, quam proprio suo motu, et nomine homo privatim quocunque decenti modo, et loco effundit ad Deum pro se, vel pro aliis. Oratio publica est illa, quæ auctoritate publica et nomine totius Ecclesiæ a ministris ad id deputatis Deo offertur, uti fit in missa et Horis canonicis.

(7. Oratio adultis usum rationis habentibus est necessaria necessitate præcepti divini positivi, et naturalis. *Communis.* Et quod sit necessaria necessitate præcepti divini positivi, habetur expresse ex pluribus sacre Scripturæ locis, ut *Luc. xviii: Oportet semper orare; Colossens. iv: Orationi instate, vigilantes in ea; I Thessalonicens. cap. ultim.: Sine intermissione orate; Ephes. vi: Orantes omni tempore*, et sæpe alibi. Quod autem sit necessaria necessitate præcepti naturalis, clare de se patet, quia jus naturæ exigit ut Deum quandoque per actus religionis honoremus, et colamus; et hoc naturale præceptum est adeo naturæ rationali insitum, ut omnes gentes, etiam barbaram, et infideles semper agnoverint: cum nunquam fuerit gens tam barbara, ac infidelis, quæ Deum aliquem, seu verum, seu falsum aliquo cultu non honoraret, et coleret, et signanter per orationem, quæ naturæ obvia maxime indigentiam nostram a Deo primo omnium principio declarat.

(8. Imo oratio secundum ordinarium Dei concursus salvandi adultos, est ipsis necessaria ad salutem, etiam necessitate medii. Ita Suarez, tom. II *De religion.*, lib. I *De oratione*, c. 28; Layman, lib. IV, tract. 1, *De oratione*, num. 2; Sporer, tom. I, tract. 2, in 1 *præcept. Decalog.*, cap. 7, num. 21, ubi dicit sic tenere omnes. Et hoc desumitur ex verbis Apostoli ad Romanos x, ibi: *Omnes qui invocaverint nomen Domini salvus erit.* Et mox addit: *Quomodo invocabunt, in quem non crediderunt?* indicans, non minus quam fidem, etiam invocationem divini nominis, seu orationem esse medium necessarium ad salutem. Item ex verbis Christi. *Luc. xi, ibi: Petite, et accipietis*, quasi dicat, nisi petieritis, non accipietis; adeoque petitionem, seu orationem ordinariè esse medium necessarium ad salutem. Quamvis enim divinum auxilium ad vincendas tentationes, et servanda Dei præcepta necessarium quandoque detur non petentibus, ordinariè tamen non datur, nisi petentibus, ut patet ex illo Jacobi apostoli, iv, 2: *Non habetis, propter quod non postulatis.*

(9. Quamvis tempus, quo urget obligatio orandi per se loquendo, et ex virtute religionis, determinari non possit, necessarium tamen est, ut non nimis diu ab oratione desistamus, juxta illud *Lucæ xviii: Oportet semper orare, et non deficere; I ad Thessalonicens.*, cap. ult.: *Sine intermissione orate*, et ad *Ephes. vi: Orantes omni tempore.* Unde sanctus Joannes Chrysostom. lib. II *De orando Deum*, sic dicit: « Si te ipsum destitueris precatione, perinde feceris, ac si piscem ex aqua extraxeris, ut enim piscis vita est aqua, ita tibi deprecatio. » Et id ipsum fortius inculcat sanctus Bonaventura, *De perfectione vitæ*, cap. 3, respectu religiosorum: « Revera religiosus non frequentans assidue orationem, non solum est miser, et inutilis, quinimo coram Deo fert animam mortuam in corpore vivo. Non est mirum, si tentationibus succumbat frequenter mise-

rabiliter, qui studium orationis non frequentat. »

(10. Per accidens vero, et saltem ex lege charitatis, tenetur quilibet homo orare in variis casibus. Primo, quando adest necessitas gratiam recuperandi. Secundo, quando adest periculum gratiam amittendi. Tertio, quando adest periculum grave propriæ mortis. Quarto, quando occurrit aliqua spiritalis necessitas proximi, cui aliter succurri non potest, nisi orando pro eo. Quinto, quando respública, seu communitas adest in aliqua gravi necessitate, seu periculo, sive spiritali, sive temporali. In istis enim et similibus casibus tenetur quis ex populo orare sub gravi, vel levi culpa omnino æstimanda prudenti judicio, juxta gravem vel levem casus indigentiam et urgentiam. *Communis.*

(11. Respectu autem aliquarum particularium personarum potest insuper adesse obligatio orandi in quatuor specialibus casibus. Primo, quando adest specialis status, vel ordinis sacri, vel beneficii, vel religionis professæ. Secundo, quando adest speciale votum. Tertio, quando adest speciale pactum. Quarto, quando adest speciale præceptum impositum a superiore, vel in sacramento penitentiae. *Communis.*

(12. Oratio fieri potest pro omnibus, qui necdum sunt in termino, adeoque non solum pro nobis, sed etiam pro quibuscunque aliis, etiam sceleratissimis peccatoribus, pro paganis, Turcis, Judæis, schismaticis, hæreticis et excommunicatis. *Communissima.* Et patet tum ex praxi Ecclesiæ, signanter in feria sexta majoris hebdomadæ, tum ex verbis Apostoli, *I Timoth. II, ibi: Obsecro vos primum omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones pro omnibus hominibus.*

(13. Dicitur notanter, qui necdum sunt in termino, quia non est orandum pro beatis in cælo existentibus, cum ipsi orationibus non indigeant, sed nos potius eorum orationibus indigeamus, cap. *Cum Marthæ 6, § Tertio loco*, De celebratione missarum, ibi: « Respondemus, quod, cum sacre Scripturæ dicat auctoritas, quod injuriam facit martyri, qui orat pro martyre, idem est ratione consimili de aliis sanctis sentiendum; quia orationibus nostris non indigent: pro eo quod, cum sint perfecte beati, omnia eis ad vota succedunt. Sed nos potius orationibus eorum indigemus. » Quamvis tamen variè doceant, posse illis peti novam gloriam accidentalem, ut videtur etiam concedi in cit. cap. *Cum Marthæ, § Tertio loco.* (14. Item nec orandum est pro damnatis, cum ipsi nec dilectionis Dei, nec hominum, nec ullius orationis effectus capaces sint. *Communis.*

(15. Orandum est tamen pro animabus purgatorii, quia licet ipsæ sint in termino merendi et demerendi, non tamen sunt in termino mansionis. Certa de fide, etiam in veteri Testamento, *Machabæor. II, XII, 46: Sancta ergo et salubris est cogitatio pro defunctis exorare, ut a peccatis solvantur.* Quo in loco S. Augustinus lib. *De cura pro mor-*

tuis habenda, cap. 11, addit: « Etsi, id nunquam in Scripturis veteribus omnino legeretur, tamen sufficere deberet universae Ecclesiae in hac consuetudine clara auctoritas. » Et *De verbis Apostoli*, cap. 32, ait: « Orationibus sanctae Ecclesiae, et sacrificio salutari, eleemosynis, quae pro eorum spiritibus erogantur, non est dubitandum mortuos adjuvari, ut cum eis misericordius agatur a Domino, quam eorum peccata meruerunt: hoc enim a PP. traditum universa observat Ecclesia. »

(15. Imo nedum est orandum pro animabus purgatorii, sed et ipsae sunt probabilis orandae, et invocandae, ut orent pro nobis; quia licet non sint in statu merendi, id tamen ad orandum et impetrandum non requiritur, ut testatur ipsemet S. Thomas 2-2, quæst. 83, art. 16, ad 2. Et de facto ex Scriptura sacra constat animas Patrum Veteris Testamenti, dum erant in limbo, fuisse solitas orare pro populo; *Jeremiae* xv, et *II Machabæor.*, cap. ultim., ubi de *Jeremia defuncto* dicitur: *Hic est, qui multum orat pro populo*. Sic tenent *Bellarminus*, lib. II *De purgatorio*, cap. 15; *Joannes Medina*, cap. *De orat.*, quæst. 4, verb. *De animabus*; *Gabriel*, sect. 85, *in canonem missæ*, prope finem; *Sporer*, tom. I, tract. 2, in 1 *præcept. Decalog.*, cap. 7, num. 1; *Layman*, lib. IV, tract. 1, cap. 1, n. 5, cum *Valentia*, *Suarez*, et *Less.*, ibi citatis, et plurimi alii passim: quamvis S. Thomas et alii senserint contrarium. Vide verb. ANIMA.

(17. Animæ in purgatorio orant etiam Deum pro se ipsis, quia cum poenam et miseriam suam cognoscant, et intensissime desiderant, et sperent suam liberationem, nihil obstat, quo minus hoc suum desiderium, et spem, suamque indigentiam Deo humili petitione explicare possint, saltem ut excitet fideles viventes ad suffragia pro illis ferenda. Ita *Alensis* in IV part. quæst. 91, membr. 4; *Valentia*, tom. II, disp. 6, qu. 2, p. 6; *Suarez*, tom. II *De relig.*, lib. 1, *De orat.*, cap. 11, § *Sed jam dicendum*; *Lessius*, lib. II, cap. 37, dub. 5; *Layman*, loc. cit., num. 5, ubi dicit hoc certum esse debere; *Sporer*, tom. I, tract. 2 in 1 *præcept. Decalog.*, c. 7, num. 17, ubi dicit hoc certum esse, et alii passim.

(18. Angeli et sancti in cælo et orant pro nobis, et a nobis recte, et salubriter invocantur tanquam intercessores apud Deum. Est de fide quoad utramque partem contra hæreticos. Et prima pars, scilicet, quod angeli et sancti in cælis orent pro nobis, clare patet ex sacra Scriptura, *Zachariae* xi, ubi habetur quod angelus afflictionem populi miseratus ita Dominum deprecatus sit: *Domine exercituum, usquequo tu non miseraberis Hierusalem et urbium Juda, quibus iratus es?* Et *Tobiae* xii, ubi angelus dixit ad *Tobiam*: *Quando orabas cum lacrymis... ego obtuli orationem tuam Domino*; et *Jeremiae* xv, ubi Deus ipse dixit: *Si steterint Moyses et Samuel coram me, non est anima mea ad populum istum*; per quod clare demonstrat, quod *Moyses* et *Samuel* jam defuncti pote-

rant et solebant orare pro populo Judæorum; alioquin si nunquam orassent, vel orare non potuissent, inepta fuisset talis Dei locutio. Et *Apocalyp.* v describuntur viginti quatuor seniores in cælo procidisse coram Deo habentes phialas aureas plenas odoramentorum, quæ sunt orationes sanctorum; et *ibidem*, cap. viii, dicitur quod ascendit fumus incensorum de orationibus sanctorum de manu angeli coram Deo; et sæpe alibi in sacra Scriptura, tum Veteris, tum Novi Testamenti habentur consimiles textus probantes angelos et sanctos in cælis orare pro nobis.

(19. Secunda etiam pars, scilicet quod angeli et sancti a nobis recte, et salubriter invocentur tanquam intercessores apud Deum, clare etiam patet ex pluribus textibus sacrae Scripturae. *Genes.* xlviii legitur, quod *Jacob* patriarcha angeli opem imploravit et sanctos posse invocari monstravit, ibi: *Angelus, qui eripuit me de cunctis malis, benedicat pueris istis, et invocetur super eos nomen meum, nomina quoque patrum meorum Abraham, et Isaac, et crescant in multitudinem super terram*; et *Job* v, ibi: *Voca ergo, qui tibi respondeat, et ad aliquem sanctorum convertere*; *Exodi* xxxii ita *Moyses* orabat Dominum: *Recordare Abraham, Isaac, et Jacob servorum tuorum*; et *Psal.* cxiii, ibi: *Memento, Domine, David, et omnis mansuetudinis ejus... Propter David servum tuum non avertas faciem Christi tui*; *Daniel.* iii, ibi: *Ne auferas misericordiam tuam a nobis propter Abraham dilectum, et Isaac servum tuum, et Israel sanctum tuum*.

(20. Tum quia de fide est, homines sanctos et justos a viventibus recte utiliterque orari, seu invocari ut patronos, vel intercessores nostros apud Deum; ergo multo magis eosdem sanctos nunc cum Christo regnantes in cælis licebit orare, et invocare, ut patronos et intercessores nostros. Antecedens clare habetur ex variis sacrae Scripturae textibus; *I Reg.* vii, dicunt filii *Israel* ad *Samuelem*: *Ne cesses clamare ad Dominum Deum nostrum, ut salvet nos de manu Philistinorum*; *Job* ultimo dicitur: *Ite ad servum meum Job*; *Jeremiae* xlii, habetur: *Dixeruntque ad Jeremiam prophetam: Cadat oratio nostra in conspectu tuo, et ora pro nobis Dominum Deum tuum*; *Baruch* i, legitur: *Pro nobis ipsis orate ad Dominum Deum nostrum, quia peccavimus Deo nostro*; *Rom.* xv, sic habet *Apostolus*: *Obsecro vos, fratres, per Dominum nostrum Jesum Christum, et per charitatem sancti Spiritus, ut adjuvetis me in orationibus vestris pro me ad Deum*; et *Jacob.* v, dicitur: *Orate pro invicem, ut salvemini, multum etiam valet deprecatio justis assidua*.

(21. Nec valet dicere cum hæreticis, quod invocatio sanctorum cedit in injuriam Christi mediatoris, qui solus est mediator, et advocatus noster. *I Timoth.* ii, ibi: *Unus est mediator Dei et hominum, homo Christus Jesus*. Non valet, inquam, quia cum ibi *Apostolus* statim subjungat: *Qui dedit redemptionem semetipsum pro nobis*, aperte de-

monstrat quod non loquitur de mediatore per intercessionem; sed solum de mediatore per redemptionem, quem solum esse Christum Jesum unicum nostrum Redemptorem de fide nos ipsi indubitanter tenemus; quamvis plures mediatores per intercessionem (151) admittamus.

(22. Oratio ex Christi promissione habet infallibilem impetrandi vim, dummodo adsint conditiones requisitae. Communis. Habetur enim clare ex pluribus Evangeliorum textibus, *Matthæi* vii dicitur: *Petite, et dabitur vobis*; et *ibidem*, cap. xxi, habetur: *Omnia quaecunque petieritis in oratione credentes, accipietis*; et *Marc.* xi promittitur expresse: *Propterea dico vobis: Omnia quaecunque orantes petitis, credite, quia accipietis, et evenient vobis*; *Luc* xi, absolute dicitur: *Omnis enim, qui petit, accipit*; et *Joann.* xvi concludit suam infallibilem promissionem dicens: *Amen, amen, dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis*.

(23. Prima conditio requisita ad efficaciam et infallibilem effectum orationis est, quod petantur necessaria, et utilia ad salutem; cum enim ad infallibiliter obtinendum juxta textum mox allatum *Joan.* xvi debeamus petere in nomine Salvatoris, clare indicat, quod petenda sint necessaria, et utilia ad salutem; quia ut optime ad eum locum exponit S. Augustinus tract. 102 in *Joannem*: « Non petitur in nomine Salvatoris quicquid petitur contra rationem salutis. »

(24. Secunda conditio est, quod oratio sit pia, scilicet cum devotione, et maxime cum firma fide obtinendi id, quod petitur; quia supradictae promissiones Christi ad infallibilem effectum, seu impetrationem orationis exigunt fidem orantis. Unde *Jacobi* i dicitur: *Postulet autem in fide, nihil hæsitans; qui enim hæsitat, similis est fluctui maris, qui a vento movetur, et circumfertur; non ergo æstimet homo ille, quod accipiat aliquid a Domino*.

(25. Tertia conditio est, quod oratio fiat pro se ipso, et non pro aliis. Ut enim optime observat S. Augustinus tract. 162 in *Joannem*: Exaudiuntur omnes pro seipsis, non autem pro omnibus; unde non simpliciter dictum est, dabit, sed « dabit vobis. » Quamvis ex charitate orare possimus, ac debeamus etiam pro aliis, juxta illud *Jacobi* v: *Orate pro invicem, ut salvemini*, tamen multo difficilius censetur impetratio pro aliis quam pro seipso, cum alii possint obicem ponere ratione propriae indispositionis, quam indispositionem tollere, et dispositionem ponere pro aliis, non est in potestate orantis, sicuti est in sua potestate pro se ipso. Dato autem, quod alii, pro quibus oratur, sint debite dispositi, etiam oratio pro ipsis facta, et cæteris aliis conditionibus vestita, habebit suum infallibilem effectum, seu impetrationem; ut recte docent *Layman*,

(151) E. R. Christus est etiam mediator per intercessionem, et diversimode a sanctis. Vide Ex-

loc. cit., n. 10; *Reiffenstuel*, tract. 5, dist. 1, quæst. 5, *De oratione*, n. 53, et alii.

(26. Quarta conditio orationis infallibiliter, et certo impetrantis est, quod fiat perseveranter, id est, si prima vice non obtineamus, iterum iterumque instemus. Unde *Christus Dominus Luc.* xviii, dicit: *Oportet semper orare, et non deficere*; et ex professo late id ostendit *Lucæ* xi de amico et tribus panibus dicens: *Et si ille perseveraverit pulsans: dico vobis, etsi non dabit illi surgens, eo quod amicus ejus sit; propter improbitalitatem tamen ejus surget, et dabit illi quotquot habet necessarios. Et ego dico vobis: Petite, et dabitur vobis*.

(27. Supradictis quatuor conditionibus concurrentibus, oratio semper infallibiliter impetrat, et si non impetret, provenit ex defectu alicujus ex dictis conditionibus, ut omnes ipsas egregie complectens dicit S. Basilius *Serm. de orando Deum*; ibi: « Ideo, quando petis, et non accipis, est, quia perperam postulasti, vel infideliter, vel leviter, vel non conferentia tibi, vel destitisti; » et jam dixerat *Jacobus Apost.* in sua *Epist. can.*, cap. iv: *Petit, et non accipit, eo quod male petatis*.

(28. Imo, supradictis quatuor conditionibus concurrentibus, exaudiuntur etiam ipsimet peccatores, ut docet communis doctorum cum S. Thoma, 2-2, quæst. 83, art. 16. Et expresse S. August., tract. 44, in *Joannem*, dicens: « Si peccatores Deus non exaudiret, frustra ille publicanus oculos in terra demittens, et pectus suum percutiens diceret: Deus propitius esto mihi peccatori. » Et S. Joann. Chrysostom. explicans illa verba Christi *Matthæi* vii: *Omnis qui petit accipit*: addit, « sive justus sit, sive peccator, dum rite oret. » Et ratio est, quia orationis proprius effectus, seu impetratio non nititur justitia, seu statu gratiæ, sicut meritum solum, sed tantum gratia, misericordia, et liberali promissione Dei, qui dives est, ac pius in omnes justos, ac impios, Judæos et Græcos, qui invocant illum. Non enim (scribit *Apostolus* ad *Romanos* x, 12) est distinctio *Judæi* et *Græci*: nam idem Dominus omnium, dives in omnes, qui invocant illum.

(29. Nec valet objicere illud cæci nati *Joan.* ix: *Scimus, quia Deus peccatores non audit*: non valet, inquam, quia, ut respondet S. Augustinus, loc. cit., illud est dictum nondum Spiritu sancto inuncti, seu perfecte illuminati, et ideo non est ratum, quamvis possit ratificari (ut dicit S. Thomas loc. cit.), si intelligatur de peccatore in quantum peccator est, utpote qui, vel cum actuali affectu peccati, vel pro ipso affectu peccati petat; hunc enim Deus non exaudit ex mera misericordia, nisi quandoque ad vindictam, juxta illud S. Augustini trac. 73, in *Joann.*: « Deus quædam negat propitius, quæ concedit iratus; » tum quia proprius sensus illius cæci videtur esse, quod Deus peccatores non exaudiat ad patrationem mi-

positionem doctrinae catholice Ecclesiae magni Bossuetii, c. 4.